

— Весна! — вигукнула Мама Му. — Я хочу надвір!

Корови перебували в хліві цілу довгу зиму. Але тепер, коли сніг зовсім розтав, можна було й прогулятися.

Мама Му відчинила двері й стала на порозі. Аж тут вона побачила підсніжники.

Квіти вкривали килимом увесь пагорб за хлівом.

— Ти ба, — здивовано мовила Мама Му. — Наче знову випав сніг. Земля геть побіліла.

І зірвала жмутик підсніжників.

Мама Му зайшла у хлів.
У молочарні вона заглядила склянку
з молоком — і поставила в неї підсніжники.
Мах, мах, мах. Прилетів Ворон.
— Привіт, Вороне, ти вже тут? —
здивувалась Мама Му.
— Хай тобі грець! — вигукнув Ворон. —
Треба, щоб там була вода! Треба, щоб там
була вода! А ти поставила квіти в *молоко*!
— Облиш, Вороне, — заспокоїла його
Мама Му. — Це не так і важливо.
— Ні! — заперечив Ворон. — Саме це
дуже важливо!

Мама Му підійшла до вікна.

— Глянь-но, Вороне, — мовила вона, — скільки тут після зими зібралося пилу.

Вона злегка протерла хвостом шибки.

— Бачиш, Вороне? Тепер видно, що надворі весна! — задоволено проказала Мама Му.

Потім змела пил з підвіконня й поставила туди склянку з квітами.

— Ну от і все, — сказала вона.

— Усе?! — скрикнув Ворон і розглянувся навсібіч. — З чим це — все?

— Із весняним прибиранням.

— Кар-р! А далі хто прибиратиме? — вигукнув Ворон і полетів у куток.

